

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514213874
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1514213874.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: R.. Š. Q., W.. X. X. XXXX, F. F., O. XX, zastúpený JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, Bratislava, Podbrezovská 34, proti žalovanému: News and Media Holding, a.s., Bratislava, Einsteinova 25, zastúpená SCHWARZ advokáti s.r.o., Bratislava, Digital Park II, Einsteinova 25, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. 10. 2016 č.k. 7C/288/2014 - 294, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu **100 %**.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal titulom ochrany osobnosti zaplatenia sumy 66.387,84 € (v prepočte 2.000.000,- Sk) ako náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj náhrady trov konania. Žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť na pojednávaní pred súdom prvej inštancie konanom dňa 20. 10. 2016, s poukazom na to, že pre neho predmet sporu odpadol, nakoľko od žalovaného obdržal plnenie vo výške, priznanej mu rozhodnutiami súdov. Žalovaný so späťvzatím žaloby nesúhlasil, nakoľko späťvzatie žaloby považoval za špekulatívne. Súd prvej inštancie na základe ust. § 144, § 145 a § 146 ods. 1 CSP konanie o žalobe žalobcu zastavil, s odôvodnením, že zo strany žalobcu došlo k úplnému späťvzatiu žaloby, pričom súd prvej inštancie nezistil žiadne vážne dôvody, ktoré by odôvodňovali nezastavenie konania. Keďže k späťvzatiu žaloby došlo až po otvorení pojednávania, neboli splnené podmienky pre vrátenie súdneho poplatku.

2/ O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Svoje rozhodnutie o trovách konania oprel o ust. § 256 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2/ Uvedené uznesenie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca,, jeho odvolanie smerovalo proti výroku o trovách konania, v ktorej časti navrhoval odvolaciemu súdu uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť tak, že zaviazne žalovaného povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu, ako aj trovy odvolacieho konania. Žalobca označil napadnutý výrok o trovách konania za nezákonný. Súd v danom prípade rozhodol extrémnym a neočakávaným spôsobom. Súd aplikoval ust. § 256 CSP - bez uvedenia jeho príslušného odseku - v ktorom je formulovaná zásada procesného zavinenia, podľa ktorej je povinný nahradiť trovy konania ten, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie však súd prvej inštancie absolútne neskúmal, keď len paušálne a mechanicky poukázal na citovaný paragraf, a to z dôvodu späťvzatiu žaloby. Z procesného hľadiska zásadne zaviní zastavenie konania žalobca, ktorý žalobu vzal späť. Táto zásada však neplatí, ak ku späťvzatiu dôvodne podanej žaloby dôjde pre správanie sa žalovaného. Takýmto správaním aj v tomto prípade

bolo uspokojenie žalobcovho nároku; žalobcovi potom neostala iná možnosť, než žalobu vziať späť, pretože rozhodnutie vo veci samej by už pre neho nutne muselo byť nepriaznivé. Vinníkom zastavenia konania je tu iba a len žalovaný, ktorý až po tom, čo bola žaloba podaná a čo jej súdy vyhovel, žalobcovi jeho judikovaný nárok splnil. Na náhradu trov konania je tak povinný žalovaný.

3/ Na odvolanie žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný tak, že navrhoval odvolaciemu súdu uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť. Žalovaný vo vyjadrení poukazoval na to, že inštitút trov konania upravený v § 251 až § 264 CSP, definuje trovy konania ako „všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva“. Účelom trov konania je tak náhrada výdavkov, ktoré by inak, nebyť iniciatívy žalobcu uplatňovať si práva vôbec neboli vznikli, čo uvádza aj ust. § 256 ods. 2 CSP : „Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.“ Žalovaný považuje výrok súdu o priznaní mu náhrady trov konania v plnom rozsahu za vecne správny, spravodlivý a hlavne zákonný, keďže žalobca vzal žalobu na začatie konania späť, dobrovoľne a bez akéhokoľvek nátlaku, pričom žalobca podaním žaloby zavinil vznik trov konania a v zmysle cit. ustanovení je povinný žalovanému tieto trovy nahradiť. Žalovaný ďalej vo vyjadrení zdôraznil, že podľa jeho názoru žalobcov judikovaný nárok neexistuje a žalobca sa dopustil prijatia plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a teda sa bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného podľa § 451 ods.2 Obč. zák. Žalobcom spomínaný judikovaný nárok bol priznaný žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 6. 12. 2007 č.k. 7C/239/2007 - 111, ktorým zaviazal žalovaného do troch dní zaplatiť žalobcovi sumu 500.000 Sk. Voči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie o ktorom Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací svojím rozsudkom zo dňa 11. 12. 2008 č.k. 6Co/64/2008 - 167 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Po vyčerpaní opravných prostriedkov podal žalovaný dňa 2. 3. 2009 ústavnú sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na slobodné prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií a slobody prejavu podľa čl. 26 ods. 2 a 4 Ústavy SR a základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, a to práve rozsudku Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho v danej veci. Ústavný súd SR svojím nálezom zo dňa 18. 9. 2012 č.k. II. ÚS 340/09- 93 rozhodol, že základné práva žalovaného podľa čl. 26 ods. 2 a 4 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR boli porušené rozsudku Krajského súdu v Bratislave, tento rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. V tejto súvislosti žalovaný poukazoval na § 56 ods. 6 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu a o konaní pred ním, podľa ktorého „ak Ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom Ústavného súdu.“ Krajský súd v Bratislave následne svojím uznesením zo dňa 2. 5. 2014 č.k. 8Co/606/2013 - 210, viazaný právnym názorom Ústavného súdu, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie (Okresnému súdu Bratislava V) na ďalšie konanie. Uvedené preukazuje, že žalobca v súčasnosti nedisponuje žiadnym judikovaným nárokom voči žalovanému a tvrdenia žalobcu o zavinení vzniku trov konania žalovaným sa vôbec nezhodujú so skutkovým stavom veci, preto ich nemožno považovať za relevantné.

4/ Na vyjadrenie žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v podaní doručenom prvoinstančnému súdu dňa 21. 2. 2017 (replika) tak, že trval na svojej argumentácii v odvolaní. Žalobou na plnenie uplatnil právo na ochranu svojich subjektívnych práv, v zmysle ust. § 13 Obč. zák. z dôvodu, že konflikt medzi sporovými stranami sa nedal vyriešiť dobrovoľne, nekonfliktne. Okresný i krajský súd svojím pôvodným meritorným rozhodnutím ukončili súdne konanie medzi stranami sporu tak, že uznali dôvodnosť žalobcovho nároku do výšky prisúdenej istiny, na základe čoho žalovaný svoj záväzok voči žalobcovi dobrovoľne splnil, čím došlo k jeho zániku podľa § 559 Obč. zák. v spojení s § 13 Obč. zák. a tiež aj k zániku všetkých procesnoprávných vzťahov, ktoré vznikli podaním žalobného návrhu na začatie konania. Žalovaný inicioval konanie podľa čl. 127 Ústavy a § 49 a nasl. zákona o Ústavnom súde podaním sťažnosti voči rozhodnutiu krajského súdu. Žalobca nebol účastníkom tohto konania, pričom jeho predmetom nebol hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu podľa § 13 Obč. zák., ale vertikálny vzťah žalovaného a všeobecného súdu, pri ochrane slobody prejavu žalovaného. Jeho výsledkom bolo zrušenie právoplatného a už vykonaného rozsudku krajského súdu na plnenie, ktorý zas zrušil rozsudok okresného súdu, o čom sa žalobca dozvedel až s odstupom určitého času trvajúcej právnej istoty, tiež ako ústavnej hodnoty vyjadrenej v čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorá by mala mať prednosť vo vzťahoch medzi stranami civilného procesu, a to aj pred právom slobody prejavu, za predpokladu, že by sa spor viedol ďalej. Dominus litis sporu o ochranu osobnosti je žalobca. Jemu v danom prípade - kedy žalovaný po podaní žaloby uspokojil nárok žalobcu - nezostala iná možnosť, ako vziať žalobu späť, lebo pre neho predmet sporu odpadol, rozhodnutie vo veci samej by už pre neho nutne muselo byť

nepriaznivé. Uspokojenie žalobcovho nároku po začatí konania žalovaným sa z hľadiska ust. § 256 ods. 2 CSP posudzuje ako procesné zavinenie na zastavení konania, pričom jeho dôsledkom je povinnosť žalovaného uhradiť trovy konania žalobcovi. Dôvodnosť žaloby súd nemôže posudzovať z hľadiska hmotného práva, ale len procesne, t.j. bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Žalobca si zároveň uplatnil právo na náhradu trov aj v odvolacom konaní.

5/ Na vyjadrenie žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (duplika) tak, že nie je pravdou, ako tvrdí žalobca, že došlo k dobrovoľnému splneniu záväzku žalovaného voči žalobcovi. Vzhľadom na uvedené žalovaný trval na tom, že splnenie záväzku v predmetnej veci nebolo dobrovoľné, nakoľko k splneniu došlo práve a len na základe rozsudku súdu prvej inštancie, potvrdeného rozsudkom odvolacieho súdu. Žalovaný dodal, že predmetné rozsudky možno považovať za nulitné, t.j. ako keby ani neboli vydané a v konečnom dôsledku nepredstavujú právoplatný právny titul nadobudnutia peňažného plnenia od žalovaného, keďže Ústavný súd SR svojím nálezom zo dňa 18. 9. 2012, č.k. II. ÚS 340/09 - 93 rozhodol o podanej ústavnej sťažnosti žalovaného tak, že základné práva žalovaného podľa čl. 26 ods. 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy porušené rozsudkom odvolacieho súdu boli a preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, ktorý svojím uznesením č.k. 8Co/606/2013 - 210 zo dňa 2. 5. 2014 - viazaný právnym názorom Ústavného súdu SR - zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie. Preto žalobcovo tvrdenie, že došlo k zániku záväzku žalovaného voči žalobcovi nie je možné považovať za pravdivé; v kontexte vyššie uvedených skutočností žiaden záväzok neexistuje a žalobca sa dopustil prijatia plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol a teda sa na úkor žalovaného bezdôvodne obohatil podľa § 451 ods. 2 Obč. zák. navyše nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 a ods. 3 Obč. zák. vzniká konštitutívne až rozhodnutím súdu, ktorý jednak určí, či vôbec takýto nárok vznikol, t.j. či nepeňažné zadosťučinenie nie je dostačujúce) a zároveň v akej výške. Žalovaný ďalej vyjadril názor, že žalobca nesprávne dáva do kontrastu princíp právnej istoty a práva na prejavu slobody podľa čl. 26 Ústavy, keďže žalovaný podaním sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy uskutočnil svoje právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy a nie právo na slobodu prejavu. Žalobca sa tiež mylne domnieva, že rozhodnutím Ústavného súdu SR, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu v danej veci a následne rozsudku súdu prvej inštancie, bol porušený princíp právneho štátu, nakoľko v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 22. 11. 2011, č.k. IV.ÚS 499/2011 - 25 "obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď," a teda nemožno považovať za naplnenie princípu právnej istoty fakt, že došlo k zrušeniu rozhodnutia, ktoré spôsobilo zásah do ľudských práv a slobôd žalovaného. Takýto účelový výklad by smeroval ku konštatovaniu, že akákoľvek činnosť Ústavného súdu SR smerujúca k zrušeniu právoplatných rozsudkov je v rozpore s právnym štátom. V skutočnosti je úplný opak pravdou, zrušenie rozsudku odvolacieho súdu v danej veci ako protiústavného je neklamným znakom funkčného naplnenia kontrolných mechanizmov právneho štátu. Napokon žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že k splneniu nároku žalobcu došlo po začatí konania, keď namietal, že k splneniu žalobcovho nároku došlo až na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaný preto žiadnym spôsobom nezavinil zastavenie konania. Trval na tom, poukazujúc na znenie ust. § 251 CSP, že účelom trov konania je náhrada výdavkov, ktoré by inak, nebyť iniciatívy žalobcu uplatňovať si právo ani len neboli vznikli, čo uvádza aj ust. § 256 ods. 2 CSP. S tvrdením žalobcu, že súd nemôže posudzovať dôvodnosť žaloby z hľadiska hmotného práva, ale len procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby nedošlo k späťvzatiu žaloby nemožno súhlasiť, keďže podstatou súdnych konaní je rozhodnutie o porušení, resp. neporušení práva, nie o procesnej stránke jeho uplatnenia a späťvzatie žaloby, ako dispozitívny úkon žalobcu je naopak nutné považovať za účelový krok, nakoľko vzhľadom na aktuálny stav konania a zrušené rozsudky žalobca vedel, že v tomto konaní nemôže byť úspešným. Žalovaný navrhoval uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

6/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7/ Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie CSP preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP (t.j. vo výroku o trovách konania), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8/ Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9/ Podľa § 256 ods. 2 CSP, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

10/ Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11/ Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12/ Keď súd zastavuje konanie, musí sa pri rozhodovaní o trovách konania zaoberať otázkou, či niektorá zo strán sporu zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie súd pritom posudzuje čisto z procesného hľadiska (t.j. podľa procesného výsledku). Nárok na náhradu trov konania teda musí mať oporu v ustanoveniach procesného práva, a nie hmotného. V tých prípadoch, kedy zastavenie konania zavinila strana sporu, prizná súd protistrane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatnenie alebo bránenie svojho práva.

13/ Citované ust. § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie tej strany sporu, ktorej procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Ak je dôvodom zastavenia konania späťvzatie žaloby, platí, že žalobca nezavinil zastavenie konania vtedy, ak vzal späť žalobu, ktorá bola podaná dôvodne, pre správanie žalovaného; je tomu tak napr. vtedy, keď žalovaný po začatí konania zaplatil žalobcovi uplatňovanú pohľadávku alebo s ním uzavrel dohodu a pod. Znamená to, že ak má správanie, ktoré spôsobilo zastavenie konania, ísť na ľarchu žalovaného, musí ísť z procesného hľadiska o takú situáciu, kedy sa žalovaný zachová v intenciách žalobného návrhu (petitu), t.j. nastane situácia, kedy bola požiadavka žalobcu splnená neskorším správaním sa (konaním) žalovaného, bez toho, aby o veci meritórne rozhodol súd. V takýchto prípadoch má žalobca právo, aby mu žalovaný nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva. Pokiaľ o takýto prípad nejde, je nutné uzavrieť, že to bol žalobca, kto zavinil (z procesného hľadiska), že konanie muselo byť zastavené. Potom má žalovaný právo, aby mu žalobca nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na bránenie svojho práva. Podľa názoru odvolacieho súdu je nutné pojem „procesné zavinenie“ vykladať extenzívne; zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo konanie zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi stranami sporu. Prvkom zavinenia môže byť dokonca aj náhoda, pretože nič z toho nemožno pričítať na ľarchu žalovaného, t.j. tej strany sporu, ktorá sa v spore iba bránila.

14/ V danej veci súd prvej inštancie zastavil konanie na základe späťvzatia žaloby žalobcom voči žalovanému, po tom, ako došlo na základe nálezu ústavného súdu k zrušeniu najprv rozsudku odvolacieho súdu v danej právnej veci a následne aj (odvolacím súdom) k zrušeniu prvoinštančného rozhodnutia (zrušené súdne rozhodnutia priznali žalobcovi sčasti ním uplatňované právo, pričom žalovaný na základe rozhodnutí súdov žalobcovi plnil). Žalobca tak vzal svoju žalobu na ochranu osobnosti späť za situácie, kedy bolo obom sporovým stranám, t.j. aj žalobcovi, známe, že celý súdny spor sa vrátil do svojho počiatočného štádia, kedy už (vzhľadom na zrušenie predchádzajúcich rozsudkov ako prvoinštančného tak i odvolacieho súdu) neexistoval žiadny súdom priznaný právny titul na žalovaným poskytnuté peňažné plnenie a teda ani žiadny súdom priznaný právny titul na prijatie takéhoto plnenia. Odvolací súd zastáva názor, že v súdnej právnej veci nemožno poskytnutie plnenia žalovaným žalobcovi interpretovať tak, že zo strany žalovaného došlo k dobrovoľnému poskytnutiu uplatňovaného plnenia, t.j. že by nastala situácia, kedy by sa žalovaný správal v intenciách žalobného návrhu, tak, ako žiadal /sčasti/ rozhodnúť žalobca. Poskytnutie plnenia totiž predchádzalo meritórne rozhodnutie súdov (prvoinštančného aj odvolacieho); žalovaný plnil na základe - v tom čase - právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia; nenastala situácia, že by sa žalovaný rozhodol plniť bez toho, aby vyčkal výsledok sporu. V tomto konaní nastala špecifická procesná situácia, kedy na základe výsledku konania o ústavnej sťažnosti iniciovanej žalovaným, došlo k „obživeniu“ už predtým právoplatne skončeného súdneho sporu, ktorý (po jeho obživení) skončil späťvzatím žalobného návrhu žalobcom, za situácie, kedy na strane žalobcu neexistoval právny dôvod na poskytnuté plnenie (resp. dôvodnosť žaloby, čiže uplatňované právo, sa stali spornými). Bol to preto žalobca, kto za tohto procesného stavu späťvzatím žaloby zavinil zastavenie konania. Z hľadiska rozhodovania o trovách konania v zmysle zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie to podľa názoru odvolacieho súdu znamená, že boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie práva na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi, v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP.

15/ Odvolací súd ďalej zastáva názor, že v danom prípade nemožno na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ust. § 256 ods. 2 CSP, ktorým vo svojich vyjadreniach argumentoval žalovaný. Ustanovenie § 256 ods. 2 CSP dopadá podľa názoru odvolacieho súdu na iné prípady - také, kde zavinenie spočíva v porušení procesných povinností vyplývajúcich zo zákona alebo povinností uložených súdom, v dôsledku čoho vznikli trovy, ktoré protistrana vynaložila zbytočne, napr. niektorá zo strán zmarila termín

pojednávania, podá nadbytočný návrh na vykonanie dôkazu, zmarí vykonanie dôkazu a pod., o ktorý dôvod v súdnej právnej veci nešlo.

16/ Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania, potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

17/ O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, keď dospel k záveru, že v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. O konkrétnej výške žalovanému priznaných trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

18/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).